

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 2

Februar 1971

7. årgang

Guds gave til deg

For så har Gud elsket verden, at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv. (Johs. 3, 16).

Hvor ofte har vi ikke hørt og lest dette ordet. Vi kan det vel utenat de aller fleste av oss. Og vi vet at dette ordet er spesielt viktig fordi det dekker hovedbudskapet i Bibelen nemlig det at Gud gav sin egen Sønn, Jesus Kristus til verden for å frelse en fortapt menneskeslekt. Derfor blir Johs. 3, 16 ofte kalt «den vesle Bibelen.»

Har vi så forstått hva som ligger i disse ordene som Johannes har formidlet til oss? Jeg mener ikke om vi har hørt dem og forstår med tanken hva de går ut på. Men har vi fått tak i det frie evangeliet i nettopp disse ordene? Og har det skapt noen glede hos oss? Hvis det ikke har det, så tror jeg grunnen ligger i det at vi leser det på en gal måte.

Ofte leser og hører vi dette ordet sitert med trykk på et spesielt ord, nemlig : tror. - Hver den som *tror* på ham, skal ikke fortapes, men ha evig liv.

Ved å lese dette ordet slik, får det en betingelse knyttet til seg som lett kan føre oss på avveier. Vi haker oss fast i dette at *hvis* vi tror, hvirkelig får det til å tro, har en sterk tro —, så skal vi få det evige livet. Så lenge vi ser troen hos oss selv, kan Johs. 3, 16 være til stor trøst for oss. Men når følelsene blir borte, og troen likeså, da sukker vi og

finner ikke trøst hverken i dette ordet eller i andre ord som sier oss hva vi har i Jesus. Det kan ikke gjelde oss slik vi nå har det. Følgene av dette blir at vi enten gir opp alt, eller at vi prøver å stable på beina en tro i oss selv.

Kjære venner som har det slik, som har fred når du synes du rår det til med din tro, men som mister freden og gleden når du igjen får se ditt kalde og vantro hjerte, les Johs. 3, 16, helt til du får se hva som virkelig er gjemt der. Legg ikke lengre vekten på ordet tror, men HAM, nemlig Jesus. Skriv det med store bokstaver i ditt bekymrede hjerte ! Da får dette ordet en ny mening. Da blir vi ikke lenger så opptatt med oss selv og vår egen tro, men med Jesus. Han blir det sentrale, som vårt håp *alene* er knyttet til.

Når noen rekker ut en gave til oss, er det da slik at vi stusser og tenker oss godt om, om vi er i stand til å ta i mot det vi får. Ser vi på hendene våre om de er skitne, og tenker vi på om vi er sterke nok i armen til å ta i mot gaven. Nei, vi gjør ikke det. Uten å tenke over det, rekker vi hånden frem og tar i mot gaven, vi ser ikke på hånden men på gaven. Det er *den* vi er opptatt av.

På samme måten skulle det være med troen også. Vi må ikke være opptatt med denne troens hånd som tar i mot, men med Jesus, Guds gave til oss. Like selvfølgelig som vi tar i mot når noen gir oss en gave, skal vi få lov å regne Jesus Kristus som vår eien-

dom. Ingen jordisk gave, om vi blir aldri så glad for den, kan gi oss den gleden og freden som denne Guds gave.

Like foran i det 3. kap. hos Johannes står det om kobberslangen som Moses hengte opp i ørkenen, og som gjorde alle dem friske, som festet øynene på den. Hadde de så sterkt tro alle de som så på denne opphengte slangen. Måtte de ikke tro det var vannvidd det hele?

Nei, troen var nok ikke så stor, det var nok tvil hos de døende, som likevel så hen til slangen. Men de hadde bare dette siste håpet

til å bli berget, derfor festet de sine trette øyne på slangen —, og *friske* ble de.

Slik er det med alle dem som midt i sin elendighet og sin tvil, ser hen til Jesus. Når vi får se HAM, skapes troen, den som vi ikke med alt vårt strev kan skaffe til veie. Får vi øynene åpnet for hva vi har i Jesus, blekner vårt eget. For vi har alt vi trenger både for himmel og jord i dette velsignede Jesunavnet.

Måtte også vi, slik som døperen Johannes, rope ut til alle ulykkelige vi møter: SE der *Guds lam*, som bærer verdens synd.

I. S.

Pottemakeren og leiren

(Jerem. 18).

Av Ole Rolfsnes.

Skal vi ta en visitt i Guds verksted, som vi leser om i Jerem. 18. Der er leiren et billede på den store menneskemasse som ikke søker Gud. Pottemakeren er billede på Gud, som tar folket og den enkelte under sin behandling. Siste krig tok Gud hele vårt folk under sin behandling i trengsel, og da var det mange som søkte Herren. I dag gir Gud oss overflod og gode dage, men da ser det ut for at Guds godhet driver få til omvendelse. Det er det samme som vi leser om i Israels historie som gjentar seg. Når trengsel kom over dem, søkte de Gud, men gode dager og gode kår drog dem bort fra Gud.

Dette billede om leiren er et godt eksempel på at ikke noen kan søke Gud ved egen viljebeslutning, for her blir vi sammenliknet med en død leirmasse. I denne døde masse ble vi alle liggende, om ikke Gud kom og ved sitt arbeide tok oss ut derfra.

I denne del av Guds verksted bruker han mange midler for å få oss løs. For korthets skyld vil jeg bare nevne noen av de viktigste. Det beste middel er Helligånden og Guds ord,

og dertil mennesker som har Guds Ånd og ord, og som er en redskap for den Hellige Ånd. Der står jo skrevet at Guds ord er et sverd og en hammer som sønderslår klipper. Når vi da tenker på alt det som forkynnes i vår tid melder det spørsmålet seg: Hvorfor blir ikke flere løst ut fra den store masse? Mon tro ikke svaret ligger i at sverdet og hammeren blir ikke rett brukt. Paulus taler om å fekte i været (1. Kor. 9, 26). Det går an å fekte i været både med sverd og hammer og det kan høres og se lovende ut, men blir det ikke brukt på folkemassen vil ingen ting løses ut.

Her vil jeg ta med noe Knut Røttedal fortalte meg. I sin første tid skulle han tale på Framnes, med Brandzæg som tilhører, og derfor hadde han forberedt seg meget godt. Når han kom ned fra talerstolen godt fornøyet med sin tale sa Brandzæg: Du ladet godt og siktet godt, men du fyrte ikke av. De gamle hadde forstand på å bedømme en tale og mot til å si fra.

Vi skal være glad for at Gud i sitt verksted

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : 5400 Stord

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde opp med friviljuge gaver

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. 69
Kass. Sverre Bøhn, Norheimsund
postgiro nr. 68213
Bankgiro : Vikøy Sparebank,
Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

har arbeidere som kalles vekkelsespredikanter, men vi skal ikke glemme at i Guds verksted trengs også andre arbeidere. Om alle var vekkelsespredikanter, hvem skulle da ta seg av den leiren som ble løst ut? (Unnskyld at jeg bruker ordet leirmasse. Håper leserne forstår meg.)

Leiren må bringes inn i pottemakerens verksted, for å dannes til et kar - et «kar til din ære» - står det i en sang. De arbeidere som der har fått sin gjerning trenger stor visdom fra Gud. Her blir det lite bruk for hammer og sverd, for her må det finere verktøy til. Kjærlighet, mildhet og langmodighet trengs her. Mildhet er for eks. et godt verktøy for å få det hårde bort. Bruk et mildt ord der du møter hårde ord, så skal du se. Langmodighet trengs, for det går så ofte i stykker. Det står skrevet at han tok det opp for å prøve på nyt.

I denne avdeling har vi for få kvalifiserte arbeidere, derfor går det som det går etter mange vekkelser. Her bør lederne være våkne. For her finnes det endå til arbeidere som gjør stor skade.

Når et kar er ferdig i pottemakerens hånd, da skal du merke deg at det er veikt, mykt og tomt. Dette er vanskelig å forstå for en nyfrelst. Da må karet flyttes over i en annen avdeling, der det må være ro og åndelig varme, for at det kan bli holdbart. Men hva ser vi så ofte? Jo, det er arbeidere som øyeblikkelig vil ta disse kar i bruk, og da går de som oftest i stykker. Det er svært å tenke på de mange som er blitt ødelagt av den grunn. I den første tid trenger disse å komme inn blant varme åndelige venner, vi kaller det for åndelig samfunn, for at de her skal bli rotfestet og faste. Derfra føres de over i en avdeling der karet skal fylles. Fylt av Ham som fyller alt i alle (Efes. 1, 23), at I kunne fylles til all Guds fylde (Efes. 3, 19).

Den som her skal være sjælesørger må se til at det blir evangeliet om Jesus som er den viktigste fyllmasse. Men Djævelen og verden er også interessert i å fylle slike kar. Til det bruker de lesestoff og fjernsyn og liknende ting. Det er sorgelig å se hvå skade disse ting kan gjøre for en kristen. Her kan hver enkelt prøve seg. Hva hjertet flyter over av, det taler munnen (Matt. 12, 34).

I Guds verksted er også en avdeling hvor karet må rennes. Vi ser at der skrives mye om forurenset luft som er en fare for legemet, men her er mene «forurenset luft» som skader sjelen. Derfor må karet stadig rennes. Vi ser at en heim som ikke stadig blir rengjort, der blir det snart utrivelig. Slik vil det også gå med en kristen som ikke lever i en stadig renselse.

Her vil jeg ta med noe jeg fant i Vårlofsning. Knut Rettedal og en prest satt i diskusjon nede på Sørlandet. Den ene mente at det hadde ikke så stor betydning hvorledes personen var, for Guds ord var rent i seg selv. Den andre mente at også personen som bar ordet frem hadde stor betydning. Her kunne de ikke bli enige. Da ble den ene tørst, og den andre gikk etter vann. Han fant en skitten skål, som han fylte fra springen og bar til

den andre. Men han ville ikke ha det, for det var jo skittent. Men den andre forsikret at det kom rent fra springen.

Dette er et godt billede på at det er nødvendig at karet blir renset.

Til slutt må karet gjennem ild. Denne handling er så viktig at her må Herren handle selv, for han ser best hvilket kar som tåler ilden. Derfor sier Peter: Undre eder ikke over den ild som kommer over eder som til

prøvelse, som om der hendte eder noe underlig (1. Pet. 4, 12). Vi legger merke til at mange av de beste kristne har mest prøvelse. De kan miste barn eller ektefelle, plages med sykdom, eller andre mennseker kan påføre dem store trengsler. Da kan mange ganger et stort spørsmål melde seg: *Hvorfor?* Jo, for at karet skal bli til ære, helliget og nyttig. (2. Timot. 2, 21).

Den levende tro

Menneskene kan nok tale om troen så lenge de har helse. Men det er få som riktig kjenner til hva troen er. Kristus er den Hellige Skrifts hemmelighet, og nåden Kristi hemmelighet. Troen er det mest underfulle i verden. Legger du til det aller minste av ditt eget, så har du skjemt bort alt sammen. Kristus ser ikke på det som om det skulle være tro.

Når du tror og kommer til Kristus, må du legge igjen all din egen rettferdighet og ikke ha noe annet med deg enn din synd. Det høres hardt ut, men jeg må si det ennå en gang: Du må la all din helliglighet, helliggjørelse, dine gode gjerninger og gudfryktighetsøvelser fare og ikke ta annet med deg til ham enn dine feil og din elendighet. Ellers høver ikke Kristus for deg eller du for ham. Kristus alene vil være din forløser. Her får du ikke se deg som annet enn en fortapt synder, ellers kommer Kristus og du aldri overens.

Det finnes intet i verden som er så vanskelig som å ta imot Kristus alene som din rettferdighet, det vil si: erkjenne ham som Kristus (Matt. 16, 17 og Johs. 6, 60). Om du bare setter det aller ringeste ved siden av ham av ditt eget, da er han ikke mer Kristus for deg.

Hvis du støtter deg til noe annet enn Kristus når du går til Gud for å bli antatt av ham, så kall det en antikrist og byd det vike fra

deg. La Kristi rettferdighet alene få råde! Utenom ham er alt Babel. Det må falle om Kristus skal bli stående. Men du skal fryde deg den dagen Babel faller. Kristus har trått persekaret alene, og ingen blant folkene var med ham (Esa. 63, 3). Hva du setter ved siden av ham, skal han en gang i vrede trampe ned.

Du mener at det er lett å tro. Men er din tro noensinne blitt satt på prøve i anfektsens stund, og er du riktig blitt stående ansikt til ansikt med dine synder? Har Satan noen gang fått lov å anfekta din tro? Og har noen gang Guds vrede hvilt på din samvittighet som en tung byrde? Om du har vært i helvetes og dødens gap, har Gud kunnet vise deg Kristus som løsepenger for deg, som din talisman og din rettferdighet. Da har du kunnet si: Jeg ser at der er nåde nok i Kristus. Og nå kan jeg nynne på det største ord i verden og si: Jeg tror. En uprøvet tro er en ubestandig tro.

Til troen hører en inderlig overtydning i hjertet hos en angrende og åndelig fattig sjel om Kristi blods fortjeneste og om hans oppriktige trang og vilje til å gjøre deg salig — bare fordi han har barmhjertighet. Store under, i seg selv ikke lettere enn å skape en verden! Ingen naturkrefter er så sterke at de når syndens og skyldens storm overfaller deg,

virkelig kan hjelpe deg til å tro at ennå finnes nåde for deg i Kristus, som du, arme sjél, kunne bli frelst ved. Når Satan anklager samvittigheten for synden, så er det evangelisk rett at synderen ser at synden er lagt på Kristus. På den måten gjør en Kristus til Kristus. Å ta imot Kristi rettferd alene og ikke ville bli salig på annen måte enn gjennom hans blodige fortjeneste, det er hovedsummen av evangeliet. Når en sjél, både når den over sine beste gjerninger og når den er i

den ytterste nød, kan si: Intet annet enn Kristus, Kristus alene er for meg blitt rettferdigheit, helligjørelse og forløsning, ikke det av ydmykhet som jeg finner hos meg selv, nei, nei, ingen av mine såkalte gode gjerninger — ja, heller ikke de nådekjensler og liflige rørsler som jeg har kjent i meg —, da er sjelen i den stilling at ingen stormer kan skade eller overrumple den.

Fra Honningdråper.

Me les sendebreva i Johannes-åpenberring

Av Gudmund Hjorthaug

Les i dag kap. 1. - Innleding :

Noko av det første me tenkjer på når me får brev er kven sendaren er. Det står ofte bak på konvolutten. Her står det fortalt i oppninga av boka at det er «Jesu Kristi åpenberring som Gud gav». Altså er det ein bodskap frå den levande Gud sjølv, ved Jesus Kristus. Han som er eit med Faderen (Johs. 10, 30), han som har fria oss frå syndene våre ved sitt blod (v. 5), han som etter har teke på seg si guddomsmakt og sin herlegdom (v. 13-17), og som snart skal koma att som domar over levande og døde (v. 7). Hans levande ord er det me les i Åpenbarringsboka, og heile Bibelen elles, for heile Skrifta er innanda av Gud (2. Tim. 3, 16). Det sikraste vitnemål om at Bibelen er Guds ord frå ende til annan, er Skrifta sitt eige vitnemål. Di meir dette vitnemålet får rom hjá oss, di stóare står me mot alle dei falske røyster som vil få oss til å tvila på Bibelen, eller deiler av Bibelen, som Guds eige ord. Guds ord er levande og gjer trua levande der det slepp inn, og døder tvilen i hjarta. Sæl er den som les, høyrer og tek vare på det profetiske ord (v. 3).

Men når denne bodskapen er frå Gud, så

må det og mana oss til å vera *varsam* med han. Ikke vera likesæl med han — det er synd — men heller ikkje leggja noko til eller draga noko frå — det er også synd mot Gud (Openb. 22, 18—19).

Han som tok imot bodskapen frå Jesus og skrev den ned, er etter sers tidleg tradisjon apostelen Johannes (v. 4 og 9 - fg.) Han var truleg i hardt fengsel og slavearbeid for Guds ord og Jesu vitnemål si skuld. Trengsler, motstand og forfylgjing har alltid vore Jesu veners faste fylgesveinar.

Di klarare vitnemålet kom, di større motstand. Men slik som Guds folk har det med Jesus i lidinga, så har dei det også i trøysta og tolmotet (v. 9 og 2. Kor. 1, 4-7). Derfor så skal me få halda all slik trengsla for glede og rikdom (Matt. 5, 11-12). Midt i si trengsla levde Johannes i omsut og forbøn for brørne. Og her møter så Herren han med denne serskilde åpenberringa om *det som er*, og det som skal henda heretter (v. 19). Han fekk ei bortrykking på «Herrens dag og høyrede ei sterkt røyst som av ein basun» (v. 10). Både det han såg og høyrd var tydeleg nok, og han fekk ordre om å skriva det ned og senda det til dei sju kristne forsamlingane. Slik kan Herren møta sine under dei vandaste

tilhøve, og bruk dei.

Kven er så den eigentlege adressaten når det gjelds Åpenberringa, og dei sju sendebreva sær? Dei er adressert til dei sju forsamlingane i Lille-Asia. (Sjå kartet). Men var det disse forsamlingane åleine Herren hadde i tanken med breva sine, og som han heldt auga med og ferdast i mellom? Nei, han ferdast i alle sine forsamlingar, og har same kjærleik og omsut for alle sine, til alle tider. Det er vel også 7-talet eit bilet på, slik Bibelen brukar det om noko som er *heilt og fullkome*. Truleg er disse sju valde ut fordi deira stilling åpenberrar best dei fårar som serleg trugar Guds folk på alle stader og til alle tider, og dermed gir den tukt og den frøyst som alle treng for å bli bevarte i trua på Herren, og i tenesta for han. Men då er det også sant at sendebreva gjeld oss med — ja meir nå enn noko tid før oss. For me er komne så nær endetida at ikkje berre fråfallet — men også det som skal henda i

endetida, held på å blir oppfyllt framfor augo våre.

Har me klårt for oss når me samlast i Kristi namn, så er han sjølv — den krossfeste og herleggjorde frelsar — midt imellom oss? Kva ser han nå i dei flokkane som idag brukar namnet hans, og ennå meir — kva ser han i hajrto. Er det ennå nokre få leiarar eller kristne som har øyra å høyra med? (v.2, 7) Ja, for så lenge der er *det*, så lengse søker Herren å koma til. Han står som lækjaren på sjukehuset og byd seg til, både med operasjonskniven og nådens lækjemidlar (v. 16). Men der motstand og trass tek den siste evna til å høyra og bli lækt, der går han, og let vedkomande ha sine kyrkjesamfunn, sine organisasjonar, samlingar og misjonsteneste for seg sjølv. Slik gjekk det med det gamle Israel, kor mykje meir då me ddet nye oljetreet.

Gud gi oss nåde til å høyre mens Herren talar.

Guds hushaldarar

(1. Pet. 4, 10)

Bibelen talar mykje om ein Guds husholding, og den talar likeeins om Guds hushaldarar.

Det står at Gud heldt eit råd med seg sjølv, og bestemte seg for å skipa eit hushald når tidene var fullkomne. Der ville han sameina alt til eit i Kristus, både det som er på jorda og det som er i Himmelten (Efes. 1, 9-10). Her talar nok Gud om den endelege og evige husholdning heime hjå Gud, den som tek til når tidene her på jorda tek ende. Det blir litt av ein husholdning, og salige er dei som får sitja til borda der. Vil du vita meir om den, så kan du lesa Bibelens to siste kapitel (Openb. 21 og 22) der er det gjort eit forsøk på å skildra litt av den. Men jordiske og

menneskelege ord strekk nok ikkje til, når himmelske ting skal skildrast for oss. Det lyt nok opplevast der oppe og heime hjå Gud.

Men Gud har også skipa eit hushald for sine her på jorda, der han samlar og mettar dei som er eitt i Kristus. Det vil seia alle dei som den Heilage Ande, ved Guds ord, har født inn i Guds familie. Bibelen talar om den som samfunnet av dei heilage, eller menigheten på ein kvar stad. Om dei står det at dei ferdast i lyset liksom han er i lyset, dei har samfunn med kvarandre, dei lever og ferdast under Jesu reinsande blod, og er derfor kalla reine, rettferdige og heilage.

Her får alle Gluds barn leva og gå til borda kvar dag. Her får dei eta livets brød, som

kom ned frå himmelen for å gi verda liv. Og her er ingen mangel, men nok for alle. Jesus seier at eg er komen for at de skal ha liv, og overflod av liv. Og David vitnar i Salme 23 at Gud dekkar bord åt han midt framfor hans fiendars augo, og hans beger fløder over

Som Gud heldt oppet sitt folk Israel på den førti år lange ørkenvandringen, frå den freste dei ut or Egypten til dei var heime i *Landet*, med brødet frå himmelen (mannaen), slik held han sine oppe i trua ved det åndelege manna — evangeliet om Jesus. Jesus skipa dette hushaldet då han levde på jorda, då han kalla dei tolv apostlane, og den Heilage Ande overtok etter Jesu himmelfart. Sidan har dette hushaldet alltid funnest på jorda, sjølv om den ofte var og er liten på ein kvar stad, og den vil alltid finnast så lenge nádens tid og husholdning varer.

Hushaldaren.

Jesus kalla og sette inn hushaldarar, som skulle syta for husholdningen og at alle fekk maten sin i rett tid. Apostlane var dei første, og sidan har Anden stadig kalla nye inn i hushaldargjerningen gjennom alle slektledd inntil idag. Gjennom Jesu tale til Peter får me høyra kva som er hushaldaren si oppgåve: Fø lamma mine, vokta sauene mine, fø sauene mine.

I likninga i Matt. 25, 14—30 får me høyra at før Jesus reiste «utanlands», kalla han til seg tenarane sine og skifte eiga si mellom dei. Kvar fekk etter som han dugde til, noken mykje og andre mindre. Desse gávene fekk dei ikkje til eige bruk, men til å bruka i husholdningen. Alle Guds gáver er av náde, og dei er felles eige. Men som ein tenar et av det som blir tilovers når han har bore på bordet til Herren sin, slik er det også med Guds hushaldarar. Den som tenar ved evangeliet, han skal leva ved det, seier Guds ord. Og det stadfester vår erfaring i tenesta.

Guds matbu er rik. Peter seier at me er sette som Guds hushaldarar over *Guds man-*

gehände náde. Den er ei kjelde som aldri tryt — *Bibelen, Guds eige ord*. Den inneheld heile Guds fylde, og kan fylla all vår trong. Den er rik nok for alle som vil setja seg til bords, alle som fylgjer kallet: *Kom! alt er ferdig!* At der er nok for alle viste Jesus også ved brödunderet i øydemarka: Alle åt og blei mette, og dei samla opp tolv korgjer som blei til overs.

Guds ord seier at me er gjorde rike på alt, og det manglar oss ikkje noko nádegåva. Noen har fått nádegåva til å forkynna, til vekking, til frigjering, til tukt, til tröst, rettleiding og formaning osv.

Andre som hyrdar og lærarar, med gáve til å sjå inn i Guds løyndomar og læra dei frå seg, til å sjå og åtvara mot avvegane og fárane og leida på rett veg. Atter andre har fått gáva til å tena med Kristi vitnemål i ord eller sang. Nokre har fått trua si gáve, eller tenar ved bøn og forbon. Ei mykje viktig gáve, som er med å utløyser dei himmelske krefter, og som rekk over heile verda. Å gle seg med dei glade, syrgja med dei som syrger, lida med dei som lid og gráta med dei som gret, er også gáver frå Gud til å tena med.

Den tru hushaldaren.

«So skal de halda oss for Kristi tenarar og hushaldarar over Guds løyndomar! Ells vert det kravt av hushaldaren at dei må verha funnen tru» (1. Kor. 4, 1-2). «Då sa Herren: Ja, kvar er han, den trugne hushaldaren, den vituge, som husbonden vil setja over tenestefolket sitt, so han skal lata dei få kosten sin i rett tid? Sæl den tenar som husbonden finn so gjerande når han kjem! Det seier eg dykk for visst: «Han skal setja han over alt det han eig!»

Ja, kvar er dei trugne hushaldarane, som let Guds folk få maten sin i rett tid? Er du ein av dei?

Det er vanskeleg, ja nesten uråd å få tenrarar i det materielle hushald i vår tid, men eg

synest mangelen er større i Guds hushald. Det er nok mange «yrkeskvinner» som vli vera med på det store og godt løna «arbeid», men få som vil *tēna med ei villig ånd i det små — i heimen og venesamfunnet.* *Hushaldar, kvar er du?*

Kven er den trugne hushaldaren? Det er du som brukar det du har fått og sett, anten det synest eller ikkje, anten det er stort eller lite, men berre etter *truskap* i det små, etter ei villig ånd og eit villigt sinn. Små barn er ofte villige, men lite god for å gjera det dei så gjerne vil. Store barn derimot, dei kunne vera god for å gjera det, men manglar ofte villige sin. Du mor og far, kven av dei likar du best? Slik er det også i Guds heim og hushald på jorda. Der er for mange *store* og æresjuke, og for få *små* med ei villig ånd og eit villigt sinn. Det er ikkje så fārleg om du ikkje klarar det du gjerne vil, og om du gjer gale og skade, det rettar seg med tida. Den som brukar det han har fått, han skal få meir. Du skal ein gong få høyra og undrast: Du gode og trugne tenar, gå inn til gleda hjā Herren din.

Dette er ikkje som du tenkjer — lovgjerninger. Det er motteken og brukt nåde. Det er ikkje mine ord, men Jesu eigne ord (Matt. 25, 14—30).

Den utru hushaldaren.

Kven er det? Det er den som ikkje brukar det han har fått. Han synest Gud er ein streng Gud, som set for stor krav til sine. Og så grev han ned i jorda det han har fått. Det vil seia at han stiller sine gāver til teneste for verda og dei ting som hører verda til, istaden for Guds hushald. Han let sin jordiske leveveg gå fyre kallet som Guds hushaldar.

Den utru hushaldaren let hensynet til seg og sine, gå føre Jesus og kallet til hushaldar i Guds husholdning på jorda. Ha nhar gløymt at han har ein far i himmelen som har omsut for sine, som veit at alt sovore treng me om,

og vil gi oss det attpå, syta for oss som han syter for fuglane under himmelen og liljene på marka.

Jesus fortel også om ein hushaldar han kalla ein skarv, for han tok til å slā med tenarane tsine i staden for å lata dei få maten i rett tid. Korleis det gjekk han kan du lesa om i Matt. 24, 45—51.

Ein annan utru hushaldar brukte det han var betrudd til å vinna seg gunst hjā andre, ved å slā av på skulda deira. Han gir Jesus det vitnemål at han var visare enn dei som hører Guds rike til. Men til tross for det, så var han ein utru hushaldar.

For Kristi domstol.

Husbonden kjem att, og då vil han kalla inn alle tenarane sine og gjera opp rekneskapen med dei. Me ser at også Paulus reknar med det, for han seier at sidan han skal møta Kristus att og alle skal fram for Kristi domstol, så prøver han å vinna menneske og la allstøtt vinn på å ha eit uskadt samvit for Gud og menneske.

For Kristi domstol skal me ikkje gjera rekneskap for vår synd. Den er det oppgjort for ein gong for alle, ved Guds domstol på Golgata, og ved nådens kongsstol, der Jesus overtok deg og di sak og har ordna den inn for Gud.

Ved Kristi domstol skal me berre gjera opp for korleis me har brukta det Gud har gitt oss her på jorda. Her let me Guds ord få tala til slutt.

«Eg planta, Apollus vanta, men Gud gav vokster. So er korkje den noko som plantar, eller den som vatnar, men Gud som gjev vokster. Den som plantar og den som vatnar, er eit, men kvar skal få si eiga løn etter sitt eige arbeid. For me er Guds medarbeidarar, de er Guds åkerland, Guds bygnad. Etter den Guds nåde som er meg given, hev eg lagt grunnvoll som ein vis byggmeister, og ein annan byggjer oppå, men kvar sjā til korleis han byggjer oppå! For annan grunnvoll kan

ingen leggja enn den som erlagd, det er Jesus Kristus. Men om nokon byggjer på denne grunnvollen med gull, sylv, dyre steinar, tre, høy, strå, so skal kvar manns verk verta synbert. Dagen skal syna det, for han vert openberra med eld. Og korleis kvar mans verk er, det skal elden prøva. Om det verket som ein mann har bygt, står seg, so skal han han få løn. Om verket å ein mann brenn opp so skal han missa løni, men sjølv skal han verta frelst, men so som gjennom eld.» (1. Kor. 3, 6—15).

Men den som ikkje er frelst og kjem for Kristi domstol, dei kjem alle for den rettferdige domaren på Guds kongsstol i Himmelen. Der må du ikkje svara for nådegåvane åleine, men for alt det Gud har gitt deg og betrudt deg her i livet. Der blei den utru tenaren kasta utanfor der dei gret og skjer tener — i mørke, der ormen aldri døyr og elden aldri sloknar. (Matt. 25, 30).

A. L.

Nesten en kristen

Av Peder Dreyer

(Forts. fra forige nr.)

Hva vil talte om i forrige stykke er ikke tanker og fantasier. Det er virkelighet.

La oss derfor se på noen eksempler på slike mennesker fra den Hellige Skrift, som kan tjene som eksempler på en *nesten Kristen*.

Vi begynner med *Loths hustru*. Og vi har så meget mer rett til å begynne med henne, som Jesus selv i Luk. 17, 32 sier : *Kom Lots hustru ihu!* Hun var nesten frelst. Hun kom ut av det ryggesløse Sodoma, utenfor det område hvor ugudligheten rådde. Hun var på vei til å bli frelst. Ja, hun var kommet et godt stykke på vei også. Og hun var i selskap med dem som virkelig ble frelst. Hun hadde hørt dommens ord over synden. Hun hadde hørt frelsens kall og var begynt å følge kallet. Det var hennes hensikt å søke redning og frelse. Men hva hjalp det at hun var nærfrelsens sted? Hjålps det henne å være nesten frelst?

Jesus taler i Luk. 9, 57 fg. om *slike som legger sin hånd på plogen og ser seg tilbake*. Men den slags folk er ikke skikket for Guds

rike. Hjålps det dem at de fulgte Jesus? Var det ikke nettopp det Judas også gjorde? Hvis noen har vært nær Guds rike, så har Judas vært det. Hvis noen har vært nesten en kristen, så har Judas vært det. Og dog gikk han til sitt sted (Ap.gj. 1, 25). endå han var nesten en kristen. Kun nesten, ikke virkelig.

Paulus taler om *Demas*. Alt synes å være i den beste orden med ham. Han var ikke bare nesten en kristen. Han var virkelig en kristen — uten tvil. Men ét fall, én synd, én gammel verdenskjærighet fikk makten over vendte tilbake til den usle stilling : *Nesten en ham*. Verden fikk makten over ham, og han kristen. Og han gikk - fortapt.

Men det mest rystende eksempel på *nesten en kristen*, det har dog Jesus selv gitt oss i lignelsen om de *fem dårlige brudejomfruer* (Matt. 25, 1- fg.) De var jomfruer, rene og usmittet. De hadde lamper. De hadde olje. De hadde sine lamper brennende. De ventet på brudgommen. Ja, de gikk ham endog imøte. Men de hadde ikke den *Åndens fylde*, som kunne holde dem våken og ventende, når sovnaktighetens og tretthetens time kom. —

De slumrede. De våknede. De reiste seg. De stelte sine lamper. De var *nesten kristne*, nesten frelst. Kun et minutt forsent. Ja, kan det sies om noen at de var nesten frelst, *nesten kristne*, så må det vel kunne sies om de fem dårlige jomfruer. Men viser ikke deres historie oss bedre enn noe annet, hvor verdiløst det i virkeligheten er, og hvor trist det er kun å være — *nesten en kristen*?

Lat oss gå et skritt videre og nærmere hen til disse *nesten kristne*, og se hvor meget denne åndelige tilstand er verd. For i visse henseender er denne tilstand — *nesten frelst* — ikke verdiløs.

Nesten en kristen gir.

Den gir gode borgere, hederlige, oppriktige mennesker, ærlige og redelige mennesker for det borgerlige samfunn. Og alt dette har sitt store verd for dette livet. Der er nok dem som vil svare, når det sies om en mann: - Han er en god og hederlig mann: Å, av dem har vi så mange. Men — vi har ikke for mange av slike mennesker. Jeg mener, vi har heller mye for få. Ganske visst kommer ingen inn i Guds rike ved å være menneskelig hederlig og rettskaffen. Men jeg synes dog det er en god del bedre, å ha mange gode mennesker, enn mange slette. Og som regel vil en som er nesten en kristen bli en god borgers.

Nesten en kristen er som regel også gode kirke- og menighetsfolk og misjonsfolk. Også av slike har vi mange. Vi tar del i kirkens ytre arbeide. De er villige til å bringe store ofre i form av ytelsjer. Men desverre, mange av dem er visselig ikke Guds sanne barn. Det er verst for dem selv. Og hvor underlig mange av dem er! Hvor de kan ta del! Hvor de kan være interessert! Hvor de kan arbeide! Hvor de kan være villig til å yte! Og alt sammen uten noen erfaring av frelsens kraft gjennem evangeliet på sine egne sjeler! For

en underlig ting! Så slemt for dem selv! Vi takker dem for alt det de gjør for Guds menighet og dens arbeide! Hva er forklaringen på at de forblir i en slik stilling? De er kun *nesten kristen*. Men det forveksler de med å være en virkelig kristen.

Se dette er de få gode ting, som en nesten kristen kan frembringe.

Men på samme tid gir *nesten kristendom* oss så meget av *selvbedrag* og *hykleri*. For den som kun lever nær Guds rike og ikke kommer lenger — som bare er nesten en kristen - han lever som oftest i selvbedrag og *hykleri*.

Ikke alltid åpent og likefrem, og som oftest uten å vite om det. Men ikke mindre i selvbedrag og hykleri. Tenk ennu en gang på de fem dårlige jomfruer. De var jomfruer. De hadde lamper, olje og lys. De var i følge med dem som ventet på brudgommen. Blott en liten blund — en hvilestund. Og det verste var at også de kloke slumrede en liten stund. Men - de dårlige hadde ikke Åndens olje. Jeg tør ha rett til å anta at de hadde tenkt å anskaffe seg mer olje. Men hensikten hjalp dem ikke.

Å, du som kjenner deg truffen av disse ord, du som må se og erkjenne at det er ditt billede, som her utmales av Guds ord, eller du som kjenner deg urolig der du sitter, — du har aldri tenkt på dette slik før. Men du føler på at du alvorlig må undersøke din tilstand, dette at du blander deg sammen med Guds barn, denne tilstand å være nær Guds rike. Tenk om det var du som var bare *nesten en kristen*.

Blant dem som leser dette finnes det kanskje en og annen som tenker, jeg synes ikke om dette, man skulle trøste menneskene, og ikke gjøre dem urolige og prøve å vekke tvil, frykt og forferdelse i hjertene. Å, jeg tenker det er nok av trøst og trøstere. Saken er, jeg ønsker nettopp å gjøre menneskene urolig. Kunne det så sant lykkes meg å bringe deg

in ni selvprøvelse og tvil med hensyn til deg selv. Tenk om nettopp du var kun en *nesten kristen?* og levde i selvbedrag og fint hykleri. Det er sunt av og til å bli rystet og se sin sanne tilstand.

Mangelfulle Kristussetterfølgere.

Nsten kristendom skaper mangelfulle Kristussetterfølgere. Om noe er sagt klart i Skriften, så er det sagt klart at en kristen skal være en Jesu etterfølger og vandre i Jesu fotspor bærende hans kors og delende hans kår. Men alle dere som er nesten kristne, det er nettopp her isærdeleshet forskjellen er størst, mellom dere og Jesus og hans tro og sanne disipler. Alle sanne og ekte kristne er Jesu etterfølgere, mens alle nesten kristne er ikke Jesu etterfølgere. Deres liv leves i en feil retning i en eller annen henseende, fordi deres grunnvoll for livet er en helt annen. Nettopp om dette har gamle Johan Arnt sagt så rystende alvorlig: *Kristus har mange tjenere, men få etterfølgere.* For de av Kristi tjenere som ikke er hans etterfølgere, de er *nesten kristne*.

Som før sagt kan disse nesten kristne bli gode samfunnssborgere, men ikke *himmelborgere*. Lots hustru var på vei til frelsens stad, men hun kom ikke inn. Judas, Annanias og Safira, Demas, — alle tilhørte de Guds menighet og den kristne kirke. Men de kom ikke inn i fredens hjem i det nye Jerusalem. Hva nytte har et menneske tilslutt av sin hæderlighet, rettskaffenhet, kristelighet, religiositet, når han alt tiltross allikevel ikke er og blir en himmelborger og ikke rekker hjem til det himmelske hjem og fedreland?

Nesten en kristen blir til slutt den beklageligste av alle stillinger.

Hvor er, og hvor står et menneske, som kun er nesten en kristen?

Hvor er hans plass? Hvor hører han hjemme? Hvor er hans hjem, hans tilfluktssted og hvilested? Hvor det dog gjelder å kjenne sin

egen situasjon! Hvor er du, som kun er *nesten en kristen?*

Du er ikke i Guds rike. Guds rike er ikke blott den himmelske herlighet i det nye Jerusalem der oppe. Guds rike er den sanne kristne menighet, de helliges samfunn på jorden, samlingen av alle Jesu trofaste og renhjertede disipler. Men du som kun er nesten en kristen, du tilhører i virkeligheten ikke denne flokk. Stans dog et øyeblikk og se tingen i øye: Med all din ytre kristelige hederlighet med din kristelige oppdragelse med din freidige bekjennelse til sannheten, med din oppriktige mening å bli frelst og alt annet vi har nevnt, men uten friheten i Kristus, uten den nye fødsel til et nytt og rent liv, — du er dog med alt dette ikke inne i Guds rike.

Du er blott *nær*, ikke langt borte fra Guds rike. Ikke langt fra, men nær. — En sjømann falt overbord, Redningsbåten ble satt ut og sendt etter ham. Han var kun noen få håndsbredder borte fra båten. Ja, han rørte virkelig en gang ved båten og grep fatt i den. Alle ble glad. De ropte: Han er reddet! Men han var riktig nok ennu ikke inne i båten. Så kom der en sjø, den rev ham bort fra båten igjen, som han hadde fått tak i, og han sank. *Han var nesten frelst.* Men hva hjalp det ham? Det er en stor ting å være nesten frelst, hvis det er en forbigående stilling, som fører til frelse. Men husk på: Så lenge du kun er nesten frelst og ikke virkelig frelst, er du kun nær Guds rike — kun nesten en kristen.

Du er utenfor.

Du springer til toget. Blott to minutter forsent. Du rakk nesten frem i rett tid. Men toget gikk. Og du ble stående og se etter det. De fem dårlige jomfruer rakk frem i siste øyeblikk, just som brudgommen lukket døren. Men hva hjalp det? De var utenfor, og de ble utenfor. Hvor nær du er Guds rike, — blott en ting hjelper, og det er å være *inne* i Guds rike.

Å, dere som er nesten kristne, og som allikevel må gå fortapt, hvilken forferdelig selvbredelse det må bli i all evighet å vite og måtte si til seg selv: Vi var så nær, vi var nesten frelst, men. Jeg synes nesten at fortapelsen må bli om mulig ennå verre for dere enn for hine, som aldri var så nær Guds rike at de nesten var frelst. Å, hvilket forferdelig tap! Nær og dog fortapt! Hvilken skuffelse!

I dette stykke har vi kun talt om den ene ting: *Nesten en kristen*. Ta fat på selvpøelsen, den alvorlige selvpøvelse:

Er du bare nesten en kristen!

«Nesten beveget — jeg har ei tro, nesten beveget til nu å tro. Tør noen sie så: Lat ånden nå bortg.., når meg beleilig, så kaller jeg deg?»

Nesten beveget — kom, kom idag! Nesten beveget — nåden mottag! Jesus innbyder her, Engle deg svever nær, hjerter for deg og ber, O, vandrer: Kom!

Nesten beveget — endt høsten er. Nesten beveget — dommen er nær, nesten forfeiler seg! Nesten ei frelser deg! Visst blir det jammerskrik: Nesten — men tapt.

Natur og nåde

Naturen - det vil si menneskets egen kraft og evne - er ikke i stand til å lage noen salve som duger til å lege sjelen med. Alt det du forsøker med plikter og gjerninger, så duger det ikke. Bare gjennom Kristus blir du legt. Den lutfattige fordervede naturen kan med alle sine krefter, om de var aldri så gode, ikke

veve ihop et klede som er fint og rent nok til å dekke en naken sjel. Til dette duger intet annet enn Kristi fullgyldige rettferdighet.

Alt det naturen har spunnet ihop, må først rekkes opp før en kan bli kledd Kristi rettferdighet. Alt det en har hengt på seg fra naturens vev, det kommer Satan over, river i stykker hver eneste tråd og lapp - og sjelen blir stilt naken og bar innfor Herrens vrede over synden.

Naturen kan med alle sine krefter ikke skaffe tilveie så mye som en eneste dråpe som den kan døde synder med.

Du sier: Jeg er en kristen. Ja, du hører Guds ord, du ber, du tar imot nattverden, og likevel er du et elendig menneske. Vær våken over din tilstand! Har du aldri til denne dag sett forskjellen på Kristus og alt det som finnes i verden av edelt og fromt? Alt dette faller i støvet for hans kjærlighets majestet (Es. 2, 17, 19).

Har du virkelig sett Kristus, så har du ikke sett annet enn bare nåde og rettferdighet som overgår all synd og elendighet. Har du sett Kristus slik, kan du og trampe på alle menneskers og englers rettferdighet om den tanke skulle falle deg inn at deres rettferdighet formålde så mye at du ved den kunne bli antatt hos Gud.

Har du fått se Kristus vil du ikke være uten ham, om så hele verden ble bydd deg (1. Kor. 2, 2).

Har du sett Kristus, så har du sett ham som en fast klippe som er høyere enn all egen rettferdighet, Satan og synden (Salme 61, 3). Og denne klippen følger deg (1. Kor. 10, 4), og den flyter uopphørlig nådens honning til deg (Salme 81, 17).

Undersøk om du noen gang har fått se Kristus som Faderens enbårne sønn, full av nåde og sannhet! (Johs. 1, 14, 16, 17). Gi deg ingen ro før du er viss på at du er kommet til Kristus, står på den evige klippen og har fulgt hans kall til din sjel og er blitt rettferdigjort og ett med ham (Johs. 17, 21-23).

Fra Honningdråper.